

Orde van het heil

A.O. Reitsema

Heil

Eerlijk gezegd gebruik ik het woord heilsorde zelden. Dat ik me daar schuldig over voel, kan ik niet zeggen. Toch ben ik wel blij dat ik weet wat ermee bedoeld wordt. Orde van het heil... het gaat over mijn *heil*. Over Christus, mijn Heiland, en over wat ik van Hem krijg. Over wat Hij mij geeft door zijn Heilige Geest.

Hij heeft de macht van de dood gebroken. Door in Hem te geloven, krijgen wij onvergankelijk leven (vgl. 2 Tim. 1:10). Hij is de enige door wie de mensen gered kunnen worden (vgl. Hand. 4:12). Hij verzekert ons ervan, zegt het doopformulier, dat Hij ons in zijn bloed wast en reinigt van alle zonden. Hij maakt ons één met zichzelf in zijn dood en opstanding, zodat wij van onze zonden bevrijd en rechtvaardig voor God gerekend worden.

De vraag waar het nu om draait, is langs welke weg Hij ons door de Heilige Geest zijn weldaden schenkt. Die weg is de weg van *roeping* en *wedergeboorte*, *geloof* en *bekering*, *rechtvaardiging*, *heiliging* en *verheerlijking*. De eerste vier woorden bekijken we in dit artikel. We doen dat aan de hand van enkele bijbelgedeelten. Omdat dit onderdeel van WEGWIJS het bijbelstudiegedeelte is.

Orde

Maar eerst nog even iets over het woordje orde. Dat is niet een volg-orde die wij in ons leven zó beleven. Ik kan niet zeggen dat ik eerst gemerkt heb dat God mij riep en dat ik toen een nieuwe geboorte van Hem kreeg en dat Hij mij daarna het geloof schonk en vervolgens de bekering. Ik kan niet zeggen dat ik dat zo ervaren heb. Het woord orde geeft wel aan, dat er een bepaalde *samenhang* is tussen de verschillende geschenken die wij van Christus krijgen. Niet voor niets staat bijvoorbeeld de roeping voorop en volgt daarna de wedergeboorte. Deze volgorde is opzettelijk zo gekozen. Omdat de Here zelf aangeeft dat er een onderling verband bestaat tussen de weldaden die we van Hem krijgen. In Rom. 8:30 noemt Paulus achtereenvolgens onze *bestemming*, *roeping*, *rechtvaardiging* en *verheerlijking*.

In de Dordtse Leerregels (I,7) zie je ook dat er een innerlijke samenhang bestaat tussen de weldaden die Christus ons door zijn Geest schenkt. Ga maar eens na!

Roeping (Lees Matt. 22:1-14)

Wij gebruiken het woord heilsorde misschien zelden of nooit. Als wij maar wel weten dat God ons roept! Daarover gaat het in deze gelijkenis. Wij worden uitgenodigd op een feest. Dat is iets heel moois. God roept mensen tot het heil.

Ja maar, zegt u, er staat toch aan het eind van de gelijkenis (22:14) dat velen geroepen zijn, maar weinigen uitverkoren? Meent God het dan wel ernstig als Hij ons roept?

We lezen dit woord tegen de achtergrond van Matt. 21:31 e.v. Tot de leiders van het volk zegt Jezus: 'De tollenaars en de hoeren gaan ú voor in het Koninkrijk Gods. Want Johannes heeft u de weg der gerechtigheid gewezen en gij hebt hem niet geloofd.' Velen zijn serieus(!) geroepen tot het heil. Maar slechts enkelen - tollenaars en hoeren - zijn gekomen. En zelfs onder hen is nog iemand zonder bruiloftskleed, d.i. iemand zonder eerbied voor de koning. Waarom zijn er zo weinig mensen gekomen? Dat is een raadsel. Voor het ongeloof is geen verklaring te geven. 'Gij hebt niet gewild', zegt Jezus in Matt. 23:37. Voor het geloof is wel een verklaring te geven. Dat komt van God. Daar zorgt de Heilige Geest voor. Hij roept ons door de verkondiging van het evangelie. Zo schenkt Hij ons Christus en al zijn weldaden.

Roeping en verkiezing vallen niet samen. De roeping gaat voorop in de gelijkenis. Bespreek de volgende stelling: Als ik aan Gods roeping gehoor geef, mag ik zeggen dat ik uitverkoren ben.

Wedergeboorte (Lees Ezech. 36:26-28)

God roept ons. Hij wil ons hart vernieuwen. In Ezechiël 36 lezen we daarover. God belooft Israël een hart van vlees in plaats van een hart van steen. Het volk is ver van huis in ballingschap. De volken zien dat als een nederlaag voor God (Ez. 36:21). Gods kinderen zijn ongevoelig geworden voor zijn woorden. Zij halen de naam van God naar beneden. Omdat Gods naam in geding is, gaat Hij zijn volk verlossen. Hij geeft een nieuwe geboorte, een nieuw hart. Hij vervangt het onwillige hart van steen door een hart van vlees. In vlees zit gevoel. Als God je door zijn Geest vernieuwt, word je weer fijngevoelig. Je beseft je schuld en schaamt je over je zonden. Gods genáde maakt je blij.

De nieuwe geboorte is een gave van God. Wij mogen erom bidden: Uw naam worde geheiligd. Dat wil zeggen: geef dat uw naam om ons niet door het slijk gehaald wordt. Geef dat er een nieuwe geest over ons komt. Geef ons wijsheid, Here. Sta

op!

Dan zullen wij wat beleven... als de Here dit gebed verhoort! Wij mogen dan veilig wonen (Ez. 36:28). Als de Heilige Geest ons van binnen vernieuwt, gaan wij heel anders met God om en met onze naaste.

Men zegt wel dat er een geest van hedonisme (genotzucht) onder ons heerst: 'Als ik maar aan m'n trekken kom!' Bespreek de vraag waarom hedonisme zo erg is en hoe we daarvan af kunnen komen.

Geloof (Lees Hebr. 11:1-6)

God roept ons serieus. Ook raakt Hij ons hart aan. Hij maakt nieuwe mensen van ons. Die verandering wordt zichtbaar in het geloof. God schenkt ons het geloof. Wij krijgen het van de Heilige Geest. Tegelijkertijd vraagt God geloof van ons. Zonder geloof is het onmogelijk Hem welgevallig te zijn (11:6). Het boek Hebr. laat zien dat Jezus Christus de levende weg naar God toe is (10:19 e.v.). Als wij in Hem geloven, komen wij bij het hart van de Vader in de hemel. Het geloof is altijd geloof in Christus (Joh. 3:16).

Geloven is meer dan een gevoel hebben dat er iets is, een hogere macht of iets dergelijks. Het bijzondere van Henoch (11:5) was, dat hij met God wandelde. Hij vertrouwde in alles op God. Geloven is: geloven dat God is - dat Hij trouw is - en dat Hij een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken (11:6b). Geloven is kiezen voor God. Het is niet een hobby voor zo nu en dan. Het geloof stempelt je hele leven, als het goed is. Door echt te geloven ontvangen wij Christus en al zijn schatten.

Iemand zei eens: 'Soms valt mij, als ik onderweg ben, op hoe mooi alles is. Dan denk ik: er moet wel iets zijn, een hogere macht of zo...'. Het geloof was voor hem weinig meer dan een emotie. Hoe zit dat met geloof en emotie?

Bekering (Lees Jer. 4:1-4)

Geloof en bekering liggen dicht tegen elkaar aan. Toch is er verschil. Geloven is op God vertrouwen, God verwachten of op God steunen. Bekering is ook dat je op God vertrouwt. Alleen komt er nog één woordje bij. Bekering is dat je *weer* op God vertrouwt. Je keert weer terug naar God. Je bekeren is de band met de zonde breken en je weer helemaal op God richten. Geloof en bekering zijn beide het werk van God in ons.

Jeremia gebruikt het beeld van het huwelijk. Israël was Gods jonge bruid. Maar - schrik niet - zij is prostituée geworden (Jer. 2:33). Nu moet zij weer terugkeren naar God: Keer weer tot Mij (3:7)!

In hoofdstuk 4:4 gebruikt Jeremia het beeld van de besnijdenis: Doe weg de voorhuid van uw hart! Dat doet ons aan de doop denken. Een uiterlijke doop is niet voldoende. Ik kan niet zeggen: Ik ben gedoopt, nu zit het wel goed met mij. God vraagt dat wij weer naar Hem luisteren, oprecht schuld belijden en met Hem leven. Dat is niet gemakkelijk. Toch moet het. Maar het *kán* ook. God zelf roept ons ertoe op in de prediking van het evangelie. Hij zelf werkt de bekering in ons door zijn Heilige Geest. Ook de bekering is een van de weldaden die wij ontvangen van de verhoogde Christus.

Hebt u wel eens gehoord van verbonds-automatisme? Wat bedoelt men ermee? Vindt u dat wij aanleiding gegeven hebben voor het verwijt van verbonds-automatisme?

Literatuur:

J. van Amstel, *Op de weg van het heil*, Boekencentrum, 's Gravenhage, 1982.

E.A. de Boer, *Bekering*, De Vuurbaak, Barneveld, 1994.

J. van Genderen en W.H. Velema, *Beknopte Gereformeerde Dogmatiek*, Kok, Kampen, 1992, blz. 522 e.v.